

คาวบอยไทย

โคบาลพันธุ์แท้ยุคแรกของเมืองไทย ต้นตำนานคาวบอยไทย ... จากชีวิตจริง !!

จุดเริ่มต้นของการฝึกอบรมการเลี้ยงโคนมเมื่อปี พ.ศ. 2505 ตามหลักการแล้ว ฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ก ควรฝึกอบรมนักเรียนฟาร์มรุ่นละไม่เกิน 30 คน แต่ในความเป็นจริง นั้นเป็นประมาณการที่เหมาะสมกับสถานที่และปริมาณงานในยุคนั้น การปรับเปลี่ยนหรือลด จำนวนผู้เข้าอบรมแต่ละรุ่นจะต้องดูสถานการณ์ในแต่ละปีประกอบด้วย

ฟาร์มโคนมฯ ได้ทำการฝึกอบรมนักเรียนฟาร์มติดต่อกันมา 18 รุ่น ระหว่าง ปี พ.ศ. 2505 – พ.ศ. 2523 จึงสามารถสร้างรากฐานการเลี้ยงโคนมให้ยืนหยัดขึ้นมาได้สำเร็จ และนับแต่นักเรียนฟาร์มรุ่นแรกเข้ามามีบทบาทในฟาร์มโคนม ทำให้สถานที่แห่งนี้เต็มไปด้วย สีสัน เหล่านักเรียนฟาร์มได้ช่วยกันแต่งแต้มประวัติศาสตร์เป็นตำนานทิ้งไว้ แต่หลายต่อหลาย เรื่องราวถูกมองข้ามไปไม่มีใครค้นหารื้อฟื้น จึงถูกลืมเลือนไปอย่างน่าเสียดายดังได้กล่าว มาแล้วว่า

“ร່องรอยนักเรียนฟาร์มมิได้มีเพียงการบุกเบิกสร้างอาชีพการเลี้ยงโคนม จนประสบผลสำเร็จเท่านั้น นักเรียนฟาร์มได้ทิ้งร່องรอยและหลักฐานสำคัญหลายสิ่ง หลายอย่างเอาไว้ด้วย” ... เวลานั้น “มวกเหล็ก” ยังเป็นเพียงตำบลหนึ่งขึ้นอยู่กับอำเภอแก่งคอย ซึ่งเป็นอำเภอที่มีพื้นที่มากที่สุด แบ่งเป็นตำบลและหมู่บ้านมากถึง 15 ตำบล 130 หมู่บ้าน จังหวัดสระบุรีจึงเสนอขอแบ่งตำบลมวกเหล็ก ตำบลคำพราน และตำบลแสงพัน ออกจาก แก่งคอย ยกฐานะขึ้นเป็น “อำเภอมวกเหล็ก” ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งฯ เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2511 มวกเหล็กเป็นอำเภอที่จัดตั้งขึ้นโดยไม่เคยเป็นกิ่งอำเภอมาก่อน ตลาดเก่า กับย่านชุมชนมีผู้คนไม่มากนัก สามารถเดินทั่วยกกันได้ทั่วถึงทุกคูหาบ้านช่องในเวลาไม่ถึง ครึ่งวัน กระทั่งฟาร์มโคนมฯ เกิดขึ้นเมื่อต้นปี พ.ศ. 2505 จากนั้นจึงมีนักเรียนฟาร์มรุ่นแรก ตามมาเป็นลำดับ จนถึงช่วงปลายปี พ.ศ. 2505 ต่อเนื่องถึง ปี พ.ศ. 2506 “วัวไทย” ซึ่งเป็น วัวพื้นเมืองก็เข้ามาเพิ่มสีสันให้กับฟาร์มโคนม ในช่วงนี้เองบทบาทของนักเรียนฟาร์มเริ่มปรากฏ นักเรียนฟาร์มส่วนหนึ่งถูกส่งออกไปพร้อมคนงานเที่ยวตระเวนกว้าวัวพื้นเมืองและ วัวลูกผสมเพศเมียจากชาวบ้านจากฟาร์มเล็กๆ ที่มีอยู่ในพื้นที่และจังหวัดใกล้เคียง เอามา รวมกันไว้ในฟาร์มเป็นฝูงใหญ่ ได้วัวพื้นเมือง 237 ตัว วัวลูกผสมอีก 121 ตัว เมื่อมีวัวก็ต้องมี

คอกวัว การจัดเตรียมพื้นที่ ขุดหลุม ตั้งเสารั้ว ซึ่งลวดหนาม สร้างคอกกลางแจ้ง ฝีมือนักเรียนฟาร์มและคนงานตามเคย จากนั้นนักเรียนฟาร์มต้องออกแรงช่วยกันทำทะเบียนประวัติวัวฝูงนี้ทุกตัวตามขั้นตอนวิธีการที่อาจารย์ “หมอวัว” ผู้เชี่ยวชาญด้านสัตวแพทย์ของฟาร์มโคนมสาริตให้ดูทุกวันจนสามารถทำได้ จึงลงมือทำงานกันชนิดข้ามเดือนข้ามปีกันเลยทีเดียวว่าวัวจะหมดฝูง ซึ่งก็ล่วงเข้า ปี 2507 เข้าไปแล้ว “แผนกวัวไทย” เกิดขึ้นก็เพราะสาเหตุนี้ และ วัวฝูงใหญ่ที่เรียกกันว่า “วัวไทย” ฝูงนี้แหละเป็นที่มาของ “ตำนานควาบอยไทย” ส่วนฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค ก็คือสถานที่ต้นกำเนิดเรื่องราว “ควาบอย” ยุคแรกของเมืองไทยนั่นเอง ภารกิจนี้นักเรียนฟาร์มหลายคนได้รับบทเรียนและบาดเจ็บจากอุบัติเหตุต่างๆ ตั้งแต่เข้ามาคลุกคลีทำทะเบียนประวัติวัวไทยในระยนั้น จากการตอนจับวัว การล้มวัว การมัด ตรึงวัว และอื่นๆ นักเรียนฟาร์มต่างได้แผลติดตัวถลอกปอกเปิก ฟกช้ำดำเขียว บาดเจ็บกันมานักต่อนักแล้ว และที่หนักที่สุดคือครั้งที่นักเรียนฟาร์มรุ่นที่หนึ่งจากนครราชสีมาต้องเจ็บหนักจากการตอนจับวัว เขาถูกวัวเตะเข้าที่บริเวณท้องน้อยอย่างถนัดและรุนแรง กระเด็นข้ามรั้วคอกคัตโครว์ลงมาพบกับพื้นคอกสลบเหมือดเฉะบุญไม่มีส่วนใดแตกหัก แต่หน้าอกและพื้นที่ท้องบวมเขียวฟกช้ำเป็นบริเวณกว้างแข็งเกร็งเป็นแผ่นกระดาน บาดเจ็บจนหมดสติกลางอากาศต้องรีบนำตัวส่งโรงพยาบาลเป็นการด่วน แพทย์ได้รับให้การเฝ้าดูและต้องพักฟื้นรักษาตัวอยู่นานเกือบสองสัปดาห์

จากเหตุการณ์ครั้งนั้น .. บุรุษหนุ่มจากเมืองย่าโมผู้นี้ก็ครุ่นคิดหาวิธีที่จะพิชิตวัวไทยฝูงนี้ให้ได้ เขาปรึกษาหารือกับเพื่อนนักเรียนฟาร์มรุ่นน้องที่สนิทสนมกันอีกสามคนต่างมีความเห็นพ้องกันว่า .. น่าจะต้องเอาแบบฝรั่ง มันคล่องแคล่วปลอดภัยและได้ผล และที่สำคัญมัน “เท่” โดนใจทันสมัยเยียบ ประกอบกับ ยุคสมัยนั้นภาพยนตร์ COWBOYS ลูกทุ่งตะวันตกกำลังฮิตติดตลาดเมืองไทย ความสนุกสนาน ตื่นเต้น เร้าใจ แบบอย่างของการขี่ม้าตอนวัว บ่วงบาศล้มวัว เป็นที่ประทับใจและชื่นชอบ เรื่องราวมันเข้ากันพอดีกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ และก็ช่างบังเอิญอย่างเหลือเชื่อ เมื่อผู้อำนวยการฝ่ายไทยของฟาร์มโคนมได้ซื้อม้าไทย “บั๊กจ้อน” มาฝูงหนึ่ง ยกฝูงจากแปดริ้วจังหวัดฉะเชิงเทรา เอาเข้ามาเลี้ยงดูอยู่ในฟาร์มด้วย มันเป็นม้าไทยฝูงเล็กๆ ประมาณสิบตัว บุรุษหนุ่มนักเรียนฟาร์มทั้งสี่นายจึงตกลงใจจะเป็น “ควาบอยไทย” ในบัดนั้น

ตั้งแต่ต้นปี 2507 มาแล้ว สี่หนุ่มวัวไทยของแดนโคนมตะเกียกตะกายรื้อนวย
เสาะหาเครื่องแต่งตัวแบบคาวบอยกันอยู่ระยะหนึ่ง กางเกงยีนส์ เข็มขัดหนังเส้นหนาหน้ากว้าง
เสื้อลายแขนยาว รองเท้าบู๊ตครึ่งแข้ง หมวกปีกกว้าง ในที่สุดทั้งสี่คนก็อยู่ในสภาพพร้อมแล้ว

บุรุษหนุ่มทั้งสี่ไปปรากฏตัวทำงานในชุดคาวบอยดูทะมัดทะแมง ท่ามกลางสายตาแปลกใจ
ของนางายของเพื่อนๆ แต่ทุกคนก็พอจะเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร เพราะชุดคาวบอยมันพ้อง
บวกกับความชื่นชอบที่มีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าเพื่อนจะขึ้นสมอเร็วขนาดนี้
ต่างซักถามกระเช้าเข้าแห่กันไปตามเรื่องก่อนแยกย้ายไปทำงานตามหน้าที่

ทั้งสี่หนุ่ม .. ยามว่างเมื่อมีเวลาก็หมกมุ่นศึกษาวิธีฟันเชือกผูกเงื่อนปม ผูกมัด
บ่วงบาศกับตอไม้บ้าง เสาร์วันบ้าง วิ่งไล่บ่วงบาศลูกวัวแล้วก็แม่วัวร่วมกับเพื่อนๆ บางทีพอ
เพื่อนๆ เผลอก็โยนบ่วงบาศใส่เพื่อนคล้องคอคคล้องตัวลากทิ้งกันอุตลุดซูลมุนเป็นที่สนุกสนาน
ถึงตอนนี้เพื่อนๆ นักเรียนฟาร์มเริ่มสวมชุดคาวบอยมาทำงานมากขึ้นหลายตาขึ้นมาเรื่อยๆ
ขณะเดียวกันความชำนาญซ้ำของของนักเรียนฟาร์มในการใช้บ่วงบาศต้อนวัว จับวัวมีมากขึ้น
ตามวันเวลา ถึงขั้นขี่ม้าไล่ต้อนใช้บ่วงบาศจับวัวล้มวัวกันแล้ว ผูกปรีอจนประสบผลสำเร็จ

พวกเขาพบว่าความพยายามกับความสำเร็จมันมีระยะห่างกันไม่มากเลย หนุ่มคาวบอยกลุ่มนี้
ได้รับผลตอบแทนคุ้มค่าทั้งคล่องแคล่วว่องไว แม่นยำ และสวยงาม พวกเขาสามารถถนัดทำ

ควาบบอย นักเรียนฟาร์ม ... กับเชือกบ่วงบาตคู่มือ ... กลางทุ่งหญ้ากับฝูงวัวไทย

มีความสุขเพลิดเพลินกับการทำงาน นักเรียนฟาร์มบางคนที่มีมือ “เข้าชั้น” ความสามารถของเขาถึงขั้นต้อนจับและลัมวัวเพียงลำพังตัวต่อตัวได้อย่างง่ายดาย ใช้ฝีมือและความแม่นยำ

ควาบบอย นักเรียนฟาร์ม ... กลางทุ่งหญ้ากับฝูงวัวไทย

ในการบ่วงบาตคล้องคอวัวตัวที่ต้องการแล้วลัมมันลงกับพื้น แต่ใช้ได้เฉพาะกับลูกวัวเท่านั้น ถ้าเป็นวัวรุ่นหรือแม่พันธุ์ต้องไล่ต้อนกันสองสามคน เพราะวัวใหญ่แข็งแรงดิ่งดันไม่ยอมสงบนิ่งง่ายๆ ต้องไล่ต้อนเข้าคอกกักก่อนถึงเอาอยู่ ถ้าเป็นกลางทุ่งก็เหนื่อยกันหนอยกว่าจะทำให้วัวจนมุม “ควาบบอยไทย” ถือกำเนิดขึ้นในเวลานั้น ณ ฟาร์มโคนมแห่งนี้ นี่คือการควาบบอย

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค เมื่อปีพุทธศักราช 2507
จึงนับได้ว่า .. ฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค แห่งนี้ นอกจากจะเป็นแหล่งกำเนิดอาชีพ
พระราชทานการเลี้ยงโคนมแห่งแรกของประเทศไทยแล้วยังเป็นจุดกำเนิด .. คาวบอยไทย
รุ่นแรกยุคแรกของเมืองไทยเป็นตำนาน สืบทอดต่อมาจนถึงปัจจุบันอีกด้วย

กลุ่มคาวบอย นักเรียนฟาร์ม ... กลางแปลงหญ้า

ฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค ปี 2507 .. เต็มไปด้วยพลังของชีวิต ท้องฟ้า
กระจ่างใส เทือกเขาตาแป้นเขียวคล้ำเป็นตะปุ่มตะป่ำสูงตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ไม้ไร่ใหญ่น้อย
ไหวโอบนบผืนป่าและทุ่งหญ้าเชิงเขา สถานที่แห่งนี้ดูผิวเผินไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงหรือ
สิ่งแปลกใหม่ใดๆ แต่ความจริงหลายสิ่งหลายอย่างแปลกตาเปลี่ยนไป นับแต่ฝูงวัวไทยปรากฏขึ้น
ในฟาร์ม บรรยากาศและสภาพแวดล้อมของแดนโคนมดูคึกคักมีชีวิตชีวามากกว่าเดิม
ฝูงวัวไทยขยายตัวเป็นวัวฝูงใหญ่เกือบสี่ร้อยตัว นักเรียนฟาร์มหลายคนงานล้นมือ โดยเฉพาะ
ผู้ที่ประจำอยู่แผนกวัวไทย เพราะต้องคอยเลี้ยงดูและต้องแยกวัวเพื่อตรวจโรค ฉีดวัคซีน
ทำแผล ตัดเขา ตีเบอร์ ทำทะเบียนประวัติไปด้วย เหน็ดเหนื่อยกันมาหลายเดือนแล้ว

แต่หลังจากเกิดอุบัติเหตุนักเรียนฟาร์มรุ่นเดอะคนหนึ่งถูกวัวเตะกระเด็นน็อกพื้นต้องห้ามส่ง
โรงพยาบาลอย่างฉุกเฉินแล้ว เหตุการณ์ครั้งนั้นถูกนำมาต่อยอดขยายผลอีก

OLE

หน้า 46

ความสวยงามการกั้นเขต ประกอบกับเสียงบอกเหนือไปจากอิทธิพลของภาพยนตร์คาวบอยล่อง

ฮือฮากับการเป็นควาบอย ก็คือ ม้าฝูงเล็กๆ ที่เห็นอยู่กลางทุ่งดินเนินหลังคอกโค 1962 มาทราบกันภายหลังว่า “อาจารย์” ดร.ยอด วัฒนสินธุ์ ผู้อำนวยการฝ่ายไทยของฟาร์มโคนมฯ ชื้อยกฝูงมาจากแปดริ้ว จังหวัดฉะเชิงเทรา .. โนน เข้าใจว่าท่านคงซื้อมาเลี้ยงไว้ในฟาร์ม เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของแดนโคนมให้ดูดีเข้ากับยุคสมัยเป๊ะเลย มันเป็นม้าไทย “บักจ้อน” ฝูงเล็กๆ ประมาณสิบตัวซึ่งบังเอิญสอดคล้องกับเหตุการณ์ขณะนั้นอย่างเหมาะเจาะพอดีกับม้าฝูงนี้แหละทำให้ฟาร์มโคนมมีสีสันเพิ่มขึ้น รวมทั้งทำให้ชีวิตนักเรียนฟาร์มเข้มข้น มีชีวิตชีวาสนุกสนาน ตื่นเต้นหวาดเสียว สุขสันต์ธรรมดาไปได้อีกกระยะหนึ่ง นี่คือ.. ความแปลกใหม่ที่เกิดขึ้น นักเรียนฟาร์ม พ.ศ. นี้อยู่ในคราบโคลสไต้ควาบอยแทบทั้งสิ้น

ม้าบักจ้อนของฟาร์มโคนมฝูงนี้ที่เด่นดังมีอยู่ 3 - 4 ตัว แต่ที่ถูกตาต้องใจจริงๆ ก็คือ “เจ้าแก้ว” ส่วนอีกตัวหนึ่งเรียกว่า “บักโจ” หรือ “ไอโจ” แล้วแต่จะเรียกกัน

“เจ้าแก้ว” .. เป็นม้าเพศผู้สีน้ำตาลอมเหลือง ขนหางและแผงคอขาวใสดูจียแก้ว รูปร่างสวยงามตามแบบม้าไทย แต่ที่สำคัญคือมันค่อนข้างเชื่องและแสนรู้ ชอบบอยอยู่กับคน ไม่ดื้อหรือพยศตื่นกลัวเหมือนม้าตัวอื่น มันยินยอมให้ขี่หลังพาวิ่งไปในทุ่งกว้างโดยไม่ต้องลงสั้หรือเขี่ยนตี ต่างไปจาก “ไอโจ” หรือ “บักโจ” ซึ่งเป็นม้าเพศผู้เหมือนกันแต่สีน้ำตาลเข้ม

เหมือนสีเม็ดมะขามแก่ มันเป็นม้าไทยที่ทั้งสง่างามและปราดเปรียว เจ้านี้ค่อนข้างดี พยศ
จอมลวดลาย นักเรียนฟาร์มที่สามารถขึ้นขี่มันได้มีไม่กี่คน เวลามีอาการคึกคะนองมันจะวิ่ง
ตะบึงรั้งไม่ค่อยหยุดจุดไม่ค่อยอยู่ พาคนขี่หลังลุยป่ารอดต้นไม้โลดแล่นไปตามประสาของมัน
ใครก็ตามเมื่อขึ้นหลังมันแล้วพบกับอารมณ์นี้ของ “บั๊กโจ” ต้องระวังให้ดี แล้ววันนั้นก็มาถึง ..

ควาบบอย นักเรียนฟาร์ม ... บนหลัง “ไอ้โจ”

เมื่อวัวไทยฝูงหนึ่งถูกแยกมาปล่อยไว้กลางทุ่งหญ้าฝั่งถนนมิตรภาพด้านใต้ นักเรียนฟาร์ม
กลุ่มควาบบอยวัวไทยต้องคอยตามมาดูแลควบคุม คนหนึ่งแะไปหา “บั๊กโจ” ที่ยืนเล็มหญ้า
อยู่กลางทุ่งหลังคอกวัวบนเขา ตบหัวมันเบาๆ ลูบหน้าลูบหลังทักทายกันเสร็จสรรพก็ว่า
เชือกบังเหียนโหนดตัวโดดขึ้นขี่คร่อมหลัง พอได้รับน้ำหนักกดทับบนหลังเท่านั้นบั๊กโจก็ออกวิ่ง
โลดแล่น มันกำลังมีอาการคึกคะนองอยู่พอดี แท้ทั้งสี่ตะกุกพื้นทุ่งโผนออกจากทุ่งหญ้า
พาตัวมันและลูกพี่ที่บนหลังขึ้นมาบนถนนเบนหัวห้อยเหี้ยดลงมาจากหน้าคอกยาว 1962
มุ่งหน้าไปปากทางถนนมิตรภาพ ยิ่งใกล้เข้าไปแต่ความเร็วของมันไม่ยอมลดลงคนที่ตั้งรั้ง
บังเหียนแรงๆ เพื่อเหนี่ยวรั้งให้มันชะลอความเร็วลง .. แต่รั้งไม่อยู่ มันควบตะบึงทำท่าจะ
ข้ามถนนมิตรภาพโดยไม่รีรอลงเลกักรถยนต์ที่วิ่งอยู่บนถนน เชือกบังเหียนที่รัดปากคล้องคอ
ถูกกระชากสุดแรงไอ้โจหน้าหงายเชิดขึ้น แต่ความเร็วที่วิ่งห้อมาเต็มเหี้ยดทำให้เสียหลัก
ยิ่งบริเวณปากทางเป็นถนนลาดยางมะตอยไฉ่เรียบลื่น พอเท้าม้าคู่หน้าชะงักก็ก หักพวงแหงน
เท้าคู่หน้าก็ยกพวงดัขึ้น ขาคู่หลังยังไม่อยู่ถ่วงแล้วเซกลาล้มพาดลงกับพื้น ทุกคนทั้งม้า
ลื่นไถลพุ่งพรวดไปกองอยู่บนถนนมิตรภาพพรวดเร็วราวกับหลุดหล่นลงมาจากเบื้องสูง
แล้วก็ช่างเป็นช่วงบังเอิญพอดีกับบนท้องถนนรถยนต์บรรทุกกำลังขับผ่าน โทเฟอร์

O'LE

ขับรถบรรทุกคงต้องอาศัยฝีมือขับขี่และประสบการณ์ยอดเยี่ยม แม้ยามกะทันหันยังสามารถ
หักพวงมาลยคิวควบคุมบังคับรถเบนหลบคนกับม้า ที่ไถลมากองอยู่บนพื้นถนนรอดไปได้

“ต่อไปนี้ กูเลิกซีไอ้โจแน่! ช่วงหลังนี้แม่งพากูเกือบตายมาสามครั้งแล้ว”

เพื่อนช่วยปลอบใจ “อย่าเพิ่งใจร้อนซิวะ ให้โอกาสมันอีกครั้งเถอะ”

หลังเหตุการณ์อันชวนระทึก .. กลับเป็นเรื่องบอกเล่าเข้าหยาบเลี่ยนกันภายหลังเป็นที่
สนุกสนาน เหตุการณ์ระทึกขวัญครั้งนี้ยังติดตรึงฝังใจคาบอຍนักเรียนฟาร์มรุ่นแรกๆ
หลายคน และยังจดจำมานานไม่ลืมเลือน

ช่วงเวลาต่อมา ... ในแปลงหญ้ากลางทุ่งกว้าง ผู่ม้าบักจ๋อนจับกลุ่มและเล็ม
หญ้าอยู่ริมแปลง ห่างออกมาไม่ไกลยังคงเป็นวัวไทยผุ่เดิมเลยออกไปอีกเป็นป่าหญ้าและ
ไม้ยืนต้นน้อยใหญ่ ในทุ่งหญ้าวันนี้สับสนอลหม่านฝุ่นดินฟุ้งกระจายคละคลุ้ง ผู่วัวเบียดเสียด
คุนตันกันโกลาหล เสียงร้องของวัวในฝูงก้องระงมผสมกับเสียงตวาดไล่ต้อนของคณงาน
และนักเรียนฟาร์มแทรกอยู่เป็นระยะๆ ทางโน้นทางนี้กลางเปลวแดดตั้งแต่เข้ามาแล้ว การคัด
วัวไทยเพื่อแยกเป็นฝูงเล็กดำเนินมาจนตะวันตกดินไปจากเที่ยงนานแล้ว วัวที่แยกฝูงไว้
ไม่ครบจำนวนต้องตรวจนับอีกรอบ

“เฮ้ย ! เป็นไงมั้ง ครบหรือยัง” เสียงหัวหน้าวัวไทยตะโกนถาม

“ฝูงโน้นครบแล้วครับ แต่ของ..สุดใจ..ยังขาดอยู่สองสามตัว” เสียงตอบดังมาจาก
กลุ่มคาบอຍนักเรียนฟาร์ม ทุกคนล้วนแล้วแต่เหวี่ยงซุ่มโขกโซมกาย มอมแมมไปด้วยฝุ่นดิน

“ถ้าอย่างนั้นให้มันไปตามหาให้ครบ จะได้พักกัน”

คาบอຍไทยสี่ห้าคนรวมทั้ง .. สุดใจ .. (นักเรียนฟาร์ม รุ่นที่ 1) วิ่งตรงไปที่ผู่ม้า ม้าตัวดีๆ
เพื่อนๆ คว่าเอาไปขี่หมด เหลือแต่ลูกม้ากับ “ไอ้เตี้ย” ไอ้เตี้ยเป็นม้าหนุ่มในฝูงตัวหนึ่ง
มันเชื่องก็จริงแต่ไม่ค่อยได้รับความสนใจนักเพราะมันเตี้ยเล็กเกินไป ถ้าขึ้นนั่งบนหลังมัน
ขาแทบจะลากดินแล้ว มันเป็นม้าที่มีความเป็นอยู่สบายที่สุดไม่ค่อยมีใครมาขี่หลังควบขับ

~~ใช้งาน .. สุดใจ .. เดินไปหาไอ้เตี้ย คว่าคอยกขาขึ้นคร่อมหลังไม่มีเชือกไม่มีบังเหียน~~

ตบหน้ามันทั้งสองทีให้เบนตามเพื่อนๆ ที่ควบขับกันไปไกลแล้วไอ้เตี้ยไม่ได้พาวัว มันพาสุดใจ
เดินไปเรื่อยๆ ไม่เร่งร้อนมองดูตลกดีเหมือนเด็กขี่ม้าก้านกล้วย กว่าสุดใจจะขี่เจ้าเตี้ย

O'LE

“กูว่ามึงเดินไป ยังจะเร็วกว่าขี่ไ้ไ้เตี้ยนี่อีกวะ” เสียงเพื่อนพูดกระเซ้า

“เออ .. กูก็ว่านั่นแหละ ชอบใจมากเพื่อนที่หาว่าให้ พวกมึงพาเข้าฝูงเลยนะ บอกหัวหน้าด้วย
กว่ากูจะไปถึงก็เลิกงานพอดี”

“อ้าว ว ... เฮ้ย นี่มันงานของมึงนะ” เสียงเพื่อนโวยวาย

“ก็ใช่ .. แล้วพวกมึงไม่เห็นหรือไง ว่ากูขี่ไ้ไ้เตี้ยมา” สุดใจตะโกนบอก
พลางโยกตัวเอาเข้ากระต๊อนสี่ข้างไ้ไ้เตี้ย

“พวกมึงดู มันยอมวิ่งซะที่ไหนล่ะ กูคงต้องจูงมันกลับแน่”

พวกเพื่อนๆ พากันหัวเราะออกมา

ชีวิตนักเรียนฟาร์มในฝูงวัวไทยเต็มไปด้วยความรัก ความเสียสละ อารมณ์ขัน
และความเห็นอกเห็นใจแฝงอยู่ มิตรภาพเช่นนี้ย่อมต้องลึกซึ้งหนักแน่นตลอดกาล

ในอาณาจักรแห่งนี้ท่ามกลางทุ่งหญ้าป่าเขา ม้าไทยทุกตัวมีชีวิตที่ร่าเริงแจ่มใส
มันเป็นทั้งเพื่อนและผู้รับใช้ใกล้ชิดที่เหล่านักเรียนฟาร์มรักและผูกพันพวกมันอย่างแนบแน่น
ลึกซึ้ง แต่ภายหลังเมื่อฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ก เปลี่ยนไปเป็นองค์การฯ ไม่ช้าไม่นาน
พวกมันทั้งฝูงก็หายหน้าไปไม่เคยได้ข่าวคราวของพวกมันอีกเลย

เล็ก หมวกพิมาย ..* นักเรียนฟาร์ม รุ่นที่ 1 จากจังหวัดนครราชสีมา

ประนอม เทียนแย้ม นักเรียนฟาร์ม รุ่นที่ 2 จากจังหวัดปทุมธานี

วิชัย เฉิดจะโปะ นักเรียนฟาร์ม รุ่นที่ 3 จากจังหวัดนครราชสีมา

ประวัชน์ สังขฤกษ์ นักเรียนฟาร์ม รุ่นที่ 4 จากจังหวัดลพบุรี

(หมายเหตุผู้เขียน ขอขอบคุณ เล็ก หมวกพิมาย ผู้ถ่ายทอดเรื่องราวที่เป็นประสบการณ์ให้ฟังด้วยตนเอง ที่บ้านพักใกล้สี่แยกวัดคันตะเคียน นิคมสร้างตนเองฯ ตำบลมิตรภาพ อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี เมื่อปลายปี 2549)

พุทธศักราช 2507 .. การจัดสรรที่ดินทำกินและเงินทุนกู้ยืมตามโครงการนิคมสร้างตนเองจากกรมประชาสงเคราะห์ยังไม่มีควมคืบหน้าเท่าใด นักเรียนฟาร์มที่ผ่านการอบรมมาแล้วสองรุ่น จำนวนร่วมครึ่งร้อยยังต้องทำงานในฟาร์มต่อไปในฐานะลูกจ้างกระจายอยู่ตามแผนกพืชไร่ แผนกโรงวัว แผนกช่าง (แมคคาณิก) และคณงานทั่วไป ทุกวันหลังเลิกงานต่างกลับมาถึง “หอแดง” พักผ่อนกันตามอัธยาศัย ที่ออกเตร็ดเตร่ข้างนอกก็มาก พวกมีสตางค์ก็หาทางเข้าตลาด บางคนชักชวนคู่หูไปเดินเลาะวนเวียนแถวบ้านพัก คณงานหาตุสาวหน้าใสซึ่งส่วนใหญ่เป็นลูกหลานคณงาน พวกที่จับเจ้าเผ้าหอแดงก็ไม่น้อย นั่งนอนฟังเพลง ฟังรายการวิทยุ อ่านหนังสือ เล่นไฟ เดินหมาก จับเข้าพูดคุยกันน้ำลายแตกฟอง บ้างก็ถกกันหน้าดำหน้าแดงไปตามเรื่อง ไม่รู้ว่า พุทธ คริสต์ หรือ อิสลาม ชีวิตที่ซ้ำซากจำเจเช่นนี้ทำให้หลายคนครุ่นคิด ความที่อยู่ห่างไกลสังคมแสงสีดูจะเป็นชีวิตที่เจียบเหงาเอากการสำหรับหนุ่มๆ นักเรียนฟาร์ม ความเจียบเหงา .. ความจริงเป็นความสุขอันสันโดษชนิดหนึ่ง แต่บางครั้งความเจียบเหงาเปล่าเปลี่ยวกลับเป็นความคับแค้นทรมาน ยั่งยืนวันความเจียบเหงาที่สุขอยู่ภายในเริ่มสูกงอม นักเรียนฟาร์มที่หมกตัวเข้าๆ ออกๆ ระหว่างที่ทำงานกับหอแดงเริ่มออกอาการ .. “เซ็ง” คงทราบกันอยู่แล้วว่ายุคนั้น .. ทำงานแบบไม่มีวันหยุด จะไปเปิดหูเปิดตาที่ไหนไกลๆ ประเภทคั่งคั่นค้ำแรมเป็นเรื่องยาก นอกจากจะตัดใจยอมถูกหักค่าแรง วันสำคัญทางศาสนา วันนักขัตฤกษ์ วันสงกรานต์

วันสิ้นปี วันปีใหม่ ไม่มีข้อยกเว้น นักเรียนฟาร์มทุกคนเหมือนโคถึกที่ถูกขังอยู่ในคอก อยากจะออกไปเหยาะย่างวิ่งตะโพงๆ หรือโลดแล่นยังท้องทุ่งกว้างแต่ไปไม่ได้ คนยิ่งมากความคิด

มานานบางครั้งสะท้อนออกมาในรูปของการหยอกล้อ ประชดประชันกันเองในกลุ่มเพื่อนๆ

“ไอ้หนูลบมันแข็ง ปนเข้าปนเย็นอยากเห็นโลกกว้าง” เพื่อนเล่าให้เพื่อนฟัง

“ไม่รู้ใคร เอาแผนที่โลกไปให้ มันเห็นแล้วชอบใจ เลิกปนแล้ว”

ยิ่งใกล้สิ้นปี รถโดยสารประจำทางวิ่งผ่านไปมาถี่ขึ้น เหล่านักเรียนฟาร์มยิ่งสะท้อนใจ วันขึ้นปีใหม่ .. คงไม่มีปัญญาออกไปส่งความสุขกับใคร ! ที่ไหน ! นอกจากวัดในคอก ฟาร์มโคนมมีแต่งงานกับงาน แต่ต้องไม่ลืมว่า .. คนยิ่งมาก ความคิดยิ่งหลากหลาย .. ใครจะไปรู้ว่าในที่สุดดันมีคน “หลุด” ไอเดียออกมาด้วยความงุ่นง่านหงุดหงิด “จัดแม่งเองเลย แก่แข็ง ไม่ต้องไปไหน !” หลายคนหุ้มึงสะดุ้งใจเมื่อได้ยิน มันเป็นไอเดียที่แปลกใหม่ แต่กลับโดนใจ ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนเลย ... ใช่แล้ว ในเมื่อออกไปเที่ยวที่ไหนไม่ได้ ทำไมไม่จัดมันเองซะเลย ? เพื่อนๆ อึ้ง อี้อีก และเริ่มมองหน้ากันด้วยความ “ทึ่ง” เพราะคิดไม่ถึง .. ใช่เลย .. ทำไมไม่จัดกันเอง ? จัดมันในฟาร์มหน้าหอนี้แหละ สะดวกดี ไม่ต้องใหญ่โตอะไร ปีนหน้าว่ากันใหม่ ปีนี้เริ่มต้นเอาให้รอดก่อนเวลามีน้อย สรุปความเห็นเบื้องต้น ... ทุกคน O.K.!

แต่ความยุ่งยากอยู่ที่หาเหตุผลอะไรมาอ้างให้พวกเจ้านายยินยอมหรือเห็นด้วย มันต้องเป็นเหตุผลที่มีน้ำหนัก ทำให้เจ้านายอึ้งพูดไม่ออก และ ไม่สามารถจะอำปากปฏิเสธได้ด้วย อะไรคือเหตุผลที่จะใช้อ้างเพื่อจัดงานนี้ ? นักเรียนฟาร์มช่วยกันคิดและคิด .. จนในที่สุด .. ปีใหม่ก็มาถึงจนได้ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด !!

“พวกมึงคิดเหมือนกูมัย .. ในหลวงไง ?” ใครคนหนึ่งปิ้งไอเดียขึ้นมา

“วันเกิดฟาร์มนะ พวกมึงลืมไปแล้วหรือ” ใครคนนั้นยิ้มอย่างมีความหมาย นักเรียนฟาร์มหลายคนเอะใจ นั่งนึกซักถามกันไปมา แล้วทุกคนก็ไชโยโห่ร้องเมื่อนึกขึ้นได้ “ในหลวง” ... พระองค์ท่านเสด็จมาเปิดฟาร์มโคนม เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2505

~~วันแห่งประวัติศาสตร์ของการโคนมไทย .. ซึ่งเป็นเรื่องประจวบเหมาะเหลือเกิน~~

O'LE

เพราะห่างจากวันปีใหม่แค่ริมฝีปากกับปลายจมูก นักเรียนฟาร์มทุกคนตกลงและตัดสินใจแล้ว 16 มกราคม 2507 ที่จะถึงนี้ จัดงานปีใหม่อันรื่นเริงในฟาร์ม แม้จะกะทันหัน

งานให้เร็ดไปเลย แต่ดูดีและเรียบง่ายว่า “งานวันเกิดฟาร์ม” ส่วนผู้บริหารท่านพูดไม่ออกจริงๆ เพราะเป็นเหตุผลที่สมควรที่สุด แต่ขอคำมั่นสัญญาว่าอย่าให้เสียงงาน และยังให้การสนับสนุนสถานที่ น้ำ ไฟฟ้า เครื่องมือวัสดุอุปกรณ์เท่าที่จำเป็นตามที่ร้องขออีกด้วย

ถังน้ำมันขนาดสองร้อยลิตร 40 - 50 ใบ จากห้องน้ำมัน ขนมาวางตั้งเรียงเป็นฐานเวที วิ่งเข้าหาหัวหน้าช่างไม้พันธมิตรแนวร่วม “พีร์รับ ช่วยทำเวทีให้หน่อยเถอะพี่ด่วนจี๋เลย ใช้วันที่ 16 ครับพี่ วันเกิดฟาร์ม” เเท่านี้ก็จบสำหรับการประสานงานยุคนั้น ทั้งนักเรียนฟาร์ม คนงาน ช่าง ช่วยกันยกพื้นสร้างเวทีขึ้นบริเวณหน้าหอแดง ช่างแมคคานิคให้ความอนุเคราะห์ไฟฟ้าแสงสว่างอย่าง...กันเอง ได้เวทีสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดกว้างยาวไม่น้อยหน้างานศาลเจ้าที่เขาจัดกัน พวกที่ไปติดต่อวางราวให้ยกวงมาแสดงในตอนค่ำหนึ่งคืนราคาสามสิ่ร้อยบาทพอไหว ทุกอย่างไปได้สวยเสร็จเรียบร้อยก่อนวันงานเสียอีกมีเวลาฉลองกันพอหอมปากหอมคอ ถึงกระนั้นยังมีเจ้านายบางคนห่วงกังวลเรื่องงานมากนักเรียนฟาร์มขอยืนยันและให้คำมั่นสัญญาหนักแน่นเหมือนเดิม .. **Don't Worry** ครับผม !!

งานวันเกิดฟาร์ม .. 16 มกราคม 2507 .. ไม่ใช่งานยิ่งใหญ่ แต่มีความหมายสำหรับนักเรียนฟาร์มเป็นอย่างมาก ตอนเช้าพิธีสงฆ์ นิมนต์พระ วัดใกล้เคียง มาตักบาตรทำบุญเอาแค่นี้ก่อน พวกโรงวัวทำงานตามปกติปล่อยเพื่อนจัดการเรื่องพระเรื่องเจ้า พอได้เวลามาเปลี่ยนผลัดให้พวกพีชไรไปทำงานบ้าง ใครมีฝีมือมีหัวศิลปะไปช่วยกันตกแต่งเวที ทำยังงี้ก็ได้ให้ดูสวยดูดีก็พอ หลังจากนั้นทุกคนเผื่อเวลาเลิกงานด้วยใจจดจ่อ ตกเย็นแม้อากาศหนาวเหน็บ แต่ผู้คนเริ่มทยอยมากันแล้วจากการบอกต่อปากต่อปาก

ในถิ่นชนบทห่างไกลมักเป็นอย่างนี้ไม่ค่อยมีงานมีการหรือสถานบันเทิงเหมือนในเมือง พอมีงานที่ไหนผู้คนละแวกใกล้เคียงจะชักชวนกันออกมาเที่ยวดูงาน ดังนั้นบริเวณหน้าหอพักจึงมีผู้คนคึกคักหนาตาอย่าว่าแต่คนในฟาร์ม พอค่ำลงเครื่องขยายเสียงเปิดดังก้อง ดนตรีเริ่มบรรเลง สาวร่าวงสืบทอดนางทาแป้ง ทาปาก เขียนคิ้ว นุ่งกระโปรงสั้น ที่นั่งเรียงแถวหน้าแอลป์ อยู่บนเวทีก็ชักแถวออกมาร่าเปิดวงตามจังหวะ วับๆ แวมๆ

กลุ่มคนฮือกันเข้ามาล้อมเวทีดูสาวร่าวง ถึงตอนนี้ใครอยากสนุกก็ซื้อตัวขึ้นไปไค้ังนางร่า
หน้า 133
บนเวทีได้ ดนตรีเล่น นักร้องร้องจบหนึ่งเพลงถือเป็นหนึ่งรอบ ต้องซื้อตัวใหม่ไปละหนึ่งบาท

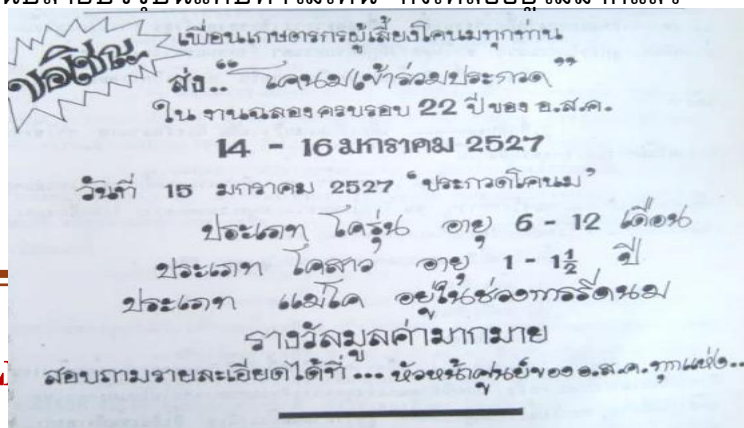

จากเครื่องขยายเสียงดังกังวานไปไกลในยามราตรี .. งานวันเกิดฟาร์มถูกจุดประกายขึ้น
ในลักษณะนี้ เป็นครั้งแรกด้วยฝีมือของเหล่านักเรียนฟาร์มแท้ๆ

ปี พ.ศ. 2508 .. มวกเหล็กกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่คนไทยรู้จัก วันเกิดฟาร์ม
แม้จะยังเป็นเพียงกิจกรรมเล็กๆ ภายในฟาร์ม แต่คนในฟาร์มแทบทุกระดับกลับให้ความสำคัญ
อย่างมาก เหล่านักเรียนฟาร์มยังคงเป็นแกนนำในการจัดงานด้วยเหตุผลเดิม .. **16 มกราคม**
.. เป็นวันเปิดฟาร์มโคนม สิ่งที่เกิดขึ้นจาก “ในหลวง” เป็นเรื่องที่ผู้บริหารฟาร์มโคนมทุกคน
ต้องยอมรับ “งานวันเกิดฟาร์ม” กลายเป็นประเพณีไปแล้ว ในระยะเวลาอันสั้นชั่วข้ามปี
และเป็นงานประจำปีของฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค ไปโดยปริยายนับแต่นั้นเป็นต้นมา

จากงานวันเกิดฟาร์ม “16 มกราคม มาเป็น “ราตรีสีเต้า” .. “งานราตรีโคนม” ..
“วันสถาปนา อ.ส.ค.” (พ.ศ. 2526 อ.ส.ค.ครบรอบ 21 ปี จัดประกวดโคนมเป็นครั้งแรก) แล้ว
มาเป็น “งานวันโคนม” และ “งานวันโคนมแห่งชาติ” สุดท้ายกลายเป็น “เทศกาลงานโคนม
แห่งชาติ” ไปในที่สุด ไม่เคยมีใครคาดคิดมาก่อนเลยว่า .. งานวันเกิดฟาร์มเล็กๆ ที่ไม่ค่อยมี
ความหมายอะไรในยุคนั้นจะเป็นตำนานสืบทอดเชื่อมต่อกับประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญ คือ
การเสด็จพระราชดำเนินมาทำพิธีเปิดฟาร์มโคนมไทย – เดนมาร์ค ของพระมหากษัตริย์ไทย
และ ของประเทศเดนมาร์ค เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2505 ครั้งนั้นจะมาเป็นเทศกาล
งานโคนมแห่งชาติ ที่ยิ่งใหญ่และมีคุณค่าในเวลาต่อมา

ประวัติศาสตร์ในแดนโคนมชิ้นนี้ นักเรียนฟาร์มรุ่นแรกๆ เป็นผู้สร้างขึ้น
มันเป็นรากเหง้าที่ควรแก่การจดจรรจำไว้ เพราะคนส่วนใหญ่ .. รู้ปลายไม่รู้ต้น .. ส่วนคนที่
รู้เรื่องตั้งแต่ต้นจนปลายปัจจุบันแทบหาไม่เห็น คงเหลืออยู่ไม่มากแล้ว

แผ่นดินเขมรเขมรชนเกษตรกร ส่งโคนมเข้าประกวดในยุคนั้น
อาณาจักรเล็กๆ ของฟาร์มโคนมฯ ในยุคต้นแม่จะผ่านการบุกเบิกเปิดป่ามาก่อน

แต่สภาพทั่วไปยังคงเป็นป่าเป็นดงเช่นเดิม โดยเฉพาะแถบเทือกเขาตาแบ่นที่สูงตระหง่าน
ทอดยาวจากตะวันตกไปด้านใต้เป็นป่าโปร่งดงที่ปกคลุมด้วยไม้ใหญ่น้อย บางตอน
เป็นละเมาะไม้ ที่ราบ และ ป่าหิน ตรงสุดเขตแดนโคนมด้านใต้ คือแหล่งน้ำพุที่ไหลทะลัก
ออกจากซอกเขาหินเนิน สมทบกับลำคลองมวกเหล็กที่คดโค้งไปจนสุดเขตฟาร์มโคนม
ด้านตะวันออกซึ่งเชื่อมติดกันกับวนอุทยานน้ำตกมวกเหล็ก ระยะทางกว่าสามกิโลเมตร
ดินแดนที่มีทั้งขุนเขา ผืนป่า ทุ่งหญ้า และสายน้ำแห่งนี้เต็มไปด้วยสัตว์ป่ามากมายหลายชนิด
ในน้ำมี เต่า ตะพาบ กุ้ง หอย ปู ปลา ฯลฯ ในป่ามีสัตว์น้อยใหญ่จำพวก นก หนู กระรอก
กระแต พังพอน กระต่าย ไก่ป่า อีเห็น เม่น ไปจนกระทั่งแก้ง กวาง หรือแม้แต่เสี้ยวผา
แดนโคนมแห่งนี้จึงเป็นแหล่ง “คลายเหงา” ของนักเรียนฟาร์มทั้งหลาย เป็นทั้งแหล่งอาหาร
และสถานที่ท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจที่วิเศษสุดยอดไปเลย หลายคนกลายเป็น “พราน”
ไปแล้ว หลังเลิกงานหรือยามค่ำคืนดึกตื่นจากการออกป่าส่องสัตว์ แต่การ “ล่า” ที่น่าสนใจ
ของนักเรียนฟาร์มมีหลายรูปแบบ ทั้งล่าสนุกสนาน น่ารัก น่าทึ่ง น่าแปลก น่าสงสาร
น่าหวาดเสียว น่าขำ แม้แต่น่าขุ่นเคืองก็ยังมีย อย่างเช่นว่า

* คนงานและนักเรียนฟาร์มหกเจ็ดคนกำลังวางท่อน้ำหลังคอกโค แล้วจู่ๆ แก้งตัวเขื่อง
ก็โผล่พรวดขึ้นจากแปลงหญ้าที่ขึ้นสูงท่วมเข่า เท่านั้นเองการล้อมวงต้อนจับแก้งก็เริ่มขึ้น
มันตกใจกระโจนหนีวกซ้ายเวียนขวาหลบหลีกอยู่กลางวงล้อมที่บีบเข้าใกล้อยู่พักหนึ่ง
จึงหลบรอดไปได้ ทุกคนเหวี่ยงแห่แตกซุ่มโขก สนุกสนาน สะใจ แม้จะไม่ได้แก้งตัวนั้นก็ตาม

* บางคนมีฝีมือทำแร้วดักสัตว์ไปวางไว้ที่ป่าไผ่ป่าไม้รวกตีนเขา ได้กระเจงตัวน้อยน่ารัก
เห็นแล้วขำมันไม่ลงจะปล่อยไปก็เสียดาย เลยต้องสร้างกรงเลี้ยงไว้ดูเล่นกลับตาลปัตรจาก
“นักล่า” มาเป็น “นักบุญ”

* นักเรียนฟาร์มอีกคนมีความสามารถพิเศษอย่างยอดเยี่ยมไม่น่าเชื่อ .. เขาสามารถเรียก
“นกกวัก” มาเข้าข่ายที่วางดักไว้ราวกับ “พระสังข์เรียกเนื้อ” ด้วยการปองปากเป่า “อูด”
เลียนเสียงนกกวักได้ตัวเป็นๆ มาครั้งละหลายๆ หลายสิบตัว นกกวักตัวอ้วนใหญ่ไม่แพ้นกพิราบ
หน้าขาวและปราดเปรี้ยวกว่า จับมัดขาหิ้วมาเป็นพวงๆ ซื้อง่ายขายคล่อง **one** กันเอง !

* ตัว “นึ่ง” หรือ “ลื่น” มีเกล็ดหนาแข็งเต็มตัวแต่หัวจรดหางราวกับสวมชุดนักรบโบราณ มันขึ้นมาเดินป้วนเปื้อนบนทางลูกรังยามค่ำคืน นักเรียนฟาร์มบังเอิญเดินไปเตะเข้ามันมันตัวเป็นก้อนกลมกลิ้งลงแปลงหญ้าข้างทาง โชคดีรอดตัวไปเพราะผู้ที่เตะมันไม่ใช่ปีศาจหิวโหย.. กินทุกอย่างที่ขวางหน้า

* ที่ต้นมะกอกป่าข้างสนามฟุตบอล “อีเหิน” ตัวหนึ่งหลบขึ้นไปซุกนอนอยู่ที่คานไม้บนต้น นักเรียนฟาร์ม รุ่น 1 ยิ่งมันด้วยปืนสั้นหลายนัด ตายคาคบึงมะกอกไม่ยอมร่วงลงมากว่าจะได้ตัวต้องยอมเหนื่อยหน่อย ค่อยๆ ปีนขึ้นไปปลดออกแล้วผลักตัวมันให้หลุดร่วงลงมา เบื่องล่ำ ตั้งใจจะสตัฟฟ์ [STUFFED] เอาไว้วัดเพื่อน

* พนักงานผสมเทียมคนหนึ่งเป็นนักเรียนฟาร์มขับรถจักรยานยนต์มาตามถนนมิตรภาพ จะกลับฟาร์มหลังเสร็จภารกิจ เห็นตะกวดตัวใหญ่ขนาดโคนขาออกมาจากป่าข้างถนน แล้วถูกรถยนต์ชนเข้าอย่างจังน็อคอยู่ตรงนั้น อดสงสารมันไม่ได้เลยอุ้มพาดเบาะท้ายรถ

 O'LE หน้า 136

เอากลับมาด้วย เจ้าตะกวดตัวนี้จากปลายจมูกจรดปลายหางยาวกว่าหนึ่งวา นี่เป็นอาหารป่า

* เทือกเขาตาแป้นทางด้านใต้ เลียงผาตัวโตขนาดลูกวัวอายุสองเดือนถูกยิงตกจากไหล่เขาคอหักตายคาที่ จากฝีมือนักเรียนฟาร์ม รุ่น 4 ส่วนหัว หนึ่ง กระดูก และเท้าทั้งสี่ข้าง นำไปเคี้ยวเป็นน้ำมันสมุนไพร ที่เหลือเป็นอาหารมัจฉาแล้วหมักเกลือทำเนื้อเค็ม

* การตามล่าหมีป่าสามตัวในคราวเดียวกันบริเวณน้ำตกมวกเหล็ก มันหลุดออกจากวงล้อม แล้วหนีกระเจิดกระเจิงไปคนละทิศละทาง โดยมีกลุ่มคนงานและชาวบ้านหลายคนออกตามล่า ไม่ทราบว่าเป็นใคร ทราบแต่เพียงว่าหมีป่าทั้งสามตัว ... หนีไม่รอด !!

* มีนักเรียนฟาร์มรุ่นแรกจากเมืองยาโมคนหนึ่ง เขามักจะทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่าย ได้เสมอ แม้แต่การฆ่าหมูเขาก็ดูเรียบง่าย ภูเขาดงตัวเขื่องขนาดแขนเด็กทอดร่างอยู่ในร่องน้ำริมทางลูกรังที่ถูกฝนกัดเซาะ เขาค่อยเดินเข้าไปใช้เท้าที่สวมเพียงรองเท้าแตะเหยียบที่หัวงู กดให้แน่นแล้วคว่ำหางขึ้นมาออกแรงกระชากดึง เสียงดังกรีดเพียงครั้งเดียวเท่านั้นสรพิษร้ายก็หมดสภาพ กระดูกทั้งตัวเคลื่อนที่ลื้อยไปไหนไม่ได้กลายเป็นอาหารจานเด็ด “ผัดเผ็ดงูเห่า” ในคำวันนั้น

* ในบรรดานักเรียนฟาร์มอื่นๆ มีบางคนอยากเป็น “พราน” กับเขาบ้างซึ่งต้องใช้ฝีมือล้วนๆ มันดูเท่และเป็นที่น่าสนใจของเพื่อนๆ ทั้งหลาย อุตส่าห์หาปืนยาวอัดลมรวมทั้งไฟฉายเดินป่าทุกคืนชวนเพื่อนอีกคนออกเดินส่องไฟหาถึงนกตามต้นไม้ชายป่าติดน้ำตกใกล้หมู่บ้านชาชน้ำ

บางทีก็ลัดเลาะไปแถวๆ คอกวัว ลงทุนแต่ไม่ค่อยลงแรง ย่ำเดินส่องนกออยู่ร่วมเดือน

ไม่พบชิ้นเป็นอันอะไรได้นกไม่ก็ตัว ในที่สุดก็เบื่อหมดความกระตือรือร้น จะลืมนึกไปเฉยๆ

ก็จินตนาการเอาเหตุดลยลงไปให้ “ดวง” กุหลาบเงาไปใต้ต้น “งั่ว”

* แต่บางคนที่อยู่ตริจนแทบจะเสียเพื่อนเห็นจะเป็นนักเรียนฟาร์ม “รุ่นพี่” รายนี้ ไม่รู้พี่ท่านไปได้งูเห่ามาจากไหน ตัวใหญ่ขนาดน้องยาวตั้งสองวากว่าเอามาเลี้ยงไว้ในบ้านพักใกล้สนามฟุตบอล โดยที่เพื่อนรุ่นน้องที่พักอยู่ด้วยกันไม่รู้เรื่องมาก่อน ตอนเย็นเลิกงานเปิดประตูเข้าบ้านไปประเดี๋ยวเดียวแผ่นพรวดออกมาหน้าตาตื่นเล็กกลัว ในแสงสว่างรำไรงูตัวใหญ่นอนขดกองพะเนินอยู่หน้าห้องน้ำข้างบันไดขึ้นห้อง เขาเดินเดินเข้าไปจนแทบจะเหยียบตัวมันเพราะไม่ทันเห็น ค็นั่นต้องไปอาศัยนอนกับเพื่อนคนอื่น

“มันขดนิ่งกองอยู่อย่างนั้นคงนอนหลับ มึงจะไปกลัวทำไมวะ?”

เพื่อนมองหน้าถาม มีเสียงสับตัดตอบตามมาอย่างหงุดหงิด

“ถ้ามันนอนหลับจริงก็ไม่ต้องกลัวหรอก กูกลัวตอนมันตื่นโวย!”

* เรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์ป่าอันเป็นเกร็ดประวัติเล็กๆ ที่นักเรียนฟาร์มแทบทุกคนได้พบเป็นประสบการณ์เฉพาะตัวมีมากมายนับไม่ถ้วน โดยเฉพาะกระทายป่าที่ดูจะซุกซม พบเห็นไล่ล่ากันแทบทุกวัน จนแทบจะเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของนักเรียนฟาร์มบางคนก็ว่าได้

ในฟาร์มโคนมมีที่แห่งหนึ่งอยู่บริเวณเนินเขาด้านตะวันออกเฉียงใต้ของคอกโคลาดต่ำลงไปทางโรงสูบน้ำโรงแรกของฟาร์ม เป็นพื้นที่หลายสิบไร่หรืออาจจะรวมร้อยไร่ มีเส้นทางเข้าออกลักษณะ “สามเส้า” สภาพทั่วไปเป็นป่ากร่าง เต็มไปด้วยพุ่มไม้ ปาละเมาะ พงหนาม และเถาวัลย์ มีไม้ใหญ่น้อยขึ้นแซมอยู่ทั่วไป ทางเข้าแต่ละด้านเป็นทางลูกรังเล็กๆ แยกออกจากเส้นทางเดิมทอดเข้าสู่ใจกลางพื้นที่ ทางน้อยทั้งสามสายนี้ไม่ค่อยมีผู้คนใช้สัญจรนักนอกจากสุนัขเถื่อนจรจัดนับสิบตัว มันเป็นเส้นทางที่ใช้ล่าเลี้ยงซากวัวที่เสียชีวิต

เพราะโรคภัยไข้เจ็บหรือโรคระบาดไม่สามารถนำไปเป็นอาหารได้ ต้องนำซากไปเผาทำลายทิ้ง ที่นั่นซึ่งน้อยคนนักที่จะรู้จัก สถานที่นี้เรียกกันว่า “ป่าช้าวัว” ผู้ที่จะผ่านเข้าไปมีแต่พนักงาน คนงานและนักเรียนฟาร์มบางคนที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการตายของวัว การขนย้าย และเผาซาก ที่นั่นนั้น ปกติแล้วไม่ค่อยมีใครคิดอยากเข้าไปหรอกเพราะนอกจากจะเป็นป่ารกพงหนาม ยังมีงู และพวกผึ้ง แมลง ตัวต่อ บรรยาการและกลิ่นจากซากเก่าที่เผาไม่หมดหรือซากเน่า ที่ตกค้างกระจายกระจายจากสัตว์ที่มากินในบริเวณนี้จำพวกแร้ง กา สุนัข หนู และ สัตว์เลื้อยคลานบางประเภท ทำให้สภาพแวดล้อมที่มึนทึบน่าหวาดระแวง ยามค่ำคืน เงียบสงัดอากาศเยือกเย็นวังเวง นอกจากเสียงลมพัดก็มีแต่เสียงแสบสาบของสัตว์ที่ออกมา กินยามวิกาล ยังมีเรื่องเล่าลือเกี่ยวกับผีๆ สารๆ เกิดขึ้นอีกก็ยิ่งขมขื่นผู้คนจนไม่มีใคร คิดจะย่างกรายเข้าไปใกล้ ผีวัวหัวขาด วัวใหญ่ดำทะมึนที่ปรากฏตัวยามวิกาล เสียงร้อง เสียงวิ่ง เสียงตะกุกพื้น ยามดึกดื่นค่อนคืนที่เล่าลือกันยิ่งสร้างความหวาดหวั่นมากยิ่งขึ้น

ทางเข้าป่าช้าวัวด้านตะวันตกใกล้หมู่บ้านชายเขา

นักเรียนฟาร์มคนหนึ่ง ทั้งๆ ที่เคยเดินปาล่าสัตว์มีดคำดึกดื่นค่อนคืนมากี่มาก แต่ยังถึงกับ “ซ็อค” หายเมาเป็นปลิดทิ้งเมื่อรู้ตัวว่ายืนอยู่ใน “ป่าช้าวัว” กลางดึก หลังกลับจากการตีมกกันที่บ้านเพื่อนแถวๆ โรงสูบน้ำแล้วหลงทางเข้าไปเพราะความมืดบวกับความเมา

หน้า 139
เข้าร้องออกมาได้คำเดียว .. ป่าช้าวัว !! .. เท่านั้นเองก็นิ่งขึงยืนตัวแข็ง **OR**ไปหมดทั้งร่าง

ทางเข้าป่าช้าวัดด้านทิศใต้ใกล้ทุ่งหญ้า .. แปลงหญ้า

ป่าช้าวัด !! .. ถึงวันนี้พื้นที่ยังอยู่ และยังเป็นปารกที่บเหมือนเดิม แต่ไม่ได้ใช้งานเหมือนในอดีต บริเวณรอบนอกถูกบุกเบิกขยายเขตเป็นแปลงหญ้า คุณสมบัติความเป็น “ป่าช้า” หมดไปแทบไม่มีใครรู้จัก ถึงกระนั้นบรรยากาศและสภาพแวดล้อมยังคงมีอิทธิพลความรู้สึกไม่เสื่อมคลาย แม้แต่นักเรียนฟาร์มรุ่นหลังๆ กลางวันแสดๆ ก็ยังไม่กล้าเข้า “ป่าช้าวัด” คนเดียว เคยลองถามเพื่อนนักเรียนฟาร์มที่เคยเข้าล่าสัตว์

“ทำไมถึงไม่กล้าเข้าไป ?” เพื่อนหันมามองหน้า

“ใครว่าไม่กล้า ในฟาร์มนี้ถูกลุยมาทั่วแล้ว ป่าช้าวัดก็เคยเข้าไป”

“คนเดียวเหียนะ ?” เน้นถาม

“หลายคนโวย ขนยางรถเก่าไปเผาไว้” ... เว้นวรรคหนึ่ง

“ใครจะบ้าเข้าไปคนเดียววะ”

.. ใช่ .. ใครจะบ้าเข้าไปคนเดียว ไม่ใช่เรื่องสนุกซักกะนิด

